



KUVA NINA KEINÄNEN

ARTTU PERKELE!

Arttu Torpänniska Muoniosta tuotiin meille isän hautajaisia seuraavana päivänä.

► Mieheni oli haaveillut karkeakarvaisesta saksanseisojasta, mutta minä halusin koiran, joka olisi helppo kouluttaa, miellyttämishaluinen ja söötti. Olin perehtynyt mielestäni asiaan perusteellisesti koiranäyttelyssä, jossa karkeakarvaisia saksanseisojia taluttelivat Jahti-Jakt-pukuihin sonnustautuneet keski-ikäiset miehet. Koirat kuolasivat, haukuivat ja vaikuttivat tylsällä kirveellä veistetyiltä villieläimiltä. Omistajat murisivat kilpaa koiriensa kanssa ja vaikuttivat erakoituneilta villimiehiltä punaisissa lippalakeissaan. Olin epätoivonen, kunnes näin viereisessä kilpakehässä silkisen pehmeältä näyttävän lerp-pakorvaisen Topin, joka oli bretoni. Topin arvostelu oli ollut kehässä

mahdotonta, sillä se ei suostunut laskeutumaan isäntänsä sylistä juostakseen mallikkaasti tuomarin edessä. Olin myyty.

Artun koulutus seurasi orjallisesti Tuire Kaimion ”Pennusta kunnan koiraksi” -kirjaa. Tuirella oli ollut kirjaa tehdessään mitä ilmeisimmin käytettävänä 26 tuntia vuorokaudessa koiran koulutukseen. Minä en ollut Tuire, eikä koirani helposti koulutettava tai miellyttämishaluinen. Olimme pian umpikujassa ja kuin tätä tosiasiaa alleviivatukseen Arttu valitsi kirjajyllystä Tuiren oppaan ja pisteli sen poskeensa.

Ilmoittauduimme pentukurssille, tottelevaisuuskoulutukseen ja agilityyn. Pyörittelimme nakin ja

juuston avulla mitä ihmeellisimpiä kuviota. Vahvistimme takapään hallintaa, luokse tuloa ja kieputimme voltteja. Liityimme saksanseisoja- ja bretonikerhoon. Meillä kävi ongelmakoira-kouluttaja. Harjoittelimme laumanjohtajuutta ja luimme runsaasti alan kirjallisuutta. Kanakoirakerhon metsästyskoulutuksissa kävimme uskollisesti, vaikka päädyinkin viimeistään harjoituksen lopuksi etsimään koiraani lähimetsästä ja hakemaan lampeen heitetyn noutokapulan ihan itse. Luulin kouluttavani koiraani, joka itse asiassa koulutti minua omiin tarpeisiinsa sopivaksi nakkikoneeksi.

Ilmoittauduimme kanakoirien erikoiskokeeseen Lapualla nuorten metsästyskoirien vuoden



Nina Keinänen
LL, erikoislääkäri, OYS
nina.keinanen[a]ppshp.fi

päätapahtumaan. Noutokokeessa Arttu katsoi parhaaksi tehdä tarpeensa pakasteesta sulatetun sorsan päälle. Peltokokeessa koira hullaantui juoksemaan pitkin Pohjanmaan laakeita peltoaukeita punaisena kiljuva emäntä perässään pöläyttäen komeasti fasaaniparvia lentoon kaukana taivaanrannassa. Kokeen tuomari totesi ensimmäisen kierroksen palautteessaan ”Arttu perkele”, jonka jälkeen kysyin voitimmeko me? Olihan koira löytänyt eniten lintuja, haku oli ollut laajaa ja vauhti käsittämättömän komeaa. Katsettaan arvostelupapereista nostamatta tuomari ilmoitti, että tuota koira ei enää näillä pelloilla irti päästetä. Ymmärsin, että suorituksemme ei ollut mennyt ihan nappiin.

Päätimme lopulta viedä koiran metsään ja antaa luontoäidin viimeistellä kovan työmme hedelmät. Olin kuvitellut kanakoirametsästyksen olevan rauhallista käyskentelyä pelloilla syysauringon paisteessa täydellisessä harmoniassa koiran kanssa, joka ymmärtäisi ja toteuttaisi pienimmänkin toiveeni. Sen sijaan rämmimme vaikeakulkuisessa maastossa hirvikärpästen saartamina hikisinä ja epätoivoina koiraamme etsien. Siihen ryteikköön katosi koira, anopin sieniveitsi ja avioliitto. Olin epätoivoinen.

Bretonikerhon keskustelusivuilta sain kuuman vinkin ammattimaisesta kanakoirakouluttaja Kai Hiltusesta. Tiukan kuulustelun läpäistyäni kohtasimme vihdoin valonpilkkahduksen synkimmällä epätoivon hetkellä. Meidät oli hyväksytty yksilölliseen kanakoirakoulutukseen Katajakankaalle Haapajärvelle. Ostin maastoauton ja asunnon, jossa oli iso piha koira varten. Menin haulikonammunnan peruskurssille ja hankin GPS-paikantimen. Suoritin metsästäjän tutkinnon ja hommasin haulikon. Olin päättänyt onnistua.

Arttu siirtyi häkkiin luovuttuaan aurinkolaseistaan, virvoittavista drinkeistään ja paikastaan auringossa. Kapusin piian paikalta laumanjohtajaksi Dominan ja Lady Manhattanin

avulla. Ruoska viuhahti ja hunajainen ääni heitti Artulle pelkkää Amerikkaa palkinnoksi oikeasta suorituksesta. Meetvurstit jäivät syömättä ja juoksuinen narttu nuuhkimatta, kun järjestelmällinen kova työ alkoi vähitellen tuottaa tulosta. Riiviöstä kuoriutui vähitellen koira, joka oli kiinnostunut muustakin kuin takintaskussa olevasta nakkipussista (tai noh, hirvenvasan fileestä).

Kevätaurinko herätti ensimmäisen todellisen toiveen siitä, että unelmasta voisi tulla totta. Arttu löysi komean fasaanikukon, otti oikeapöpsisen seisonnan ja pysähtyi käskystä paikoilleen linnun pyrähtäessä lentoon. Sitä tunnetta ei voi tähän juttuun yrittää edes kuvailla. Se pitää ansaita itse.

On metsästysaika ja kirkaassa auringonvalossa kylpevä kullankeltainen peltoaukea. Arttu lähtee hakemaan lintua tuuli poskellaan. Ojan penkalla koira ottaa seisonnan, johon me kouluttajan kanssa kävelemme täynnä suurta odotusta. Annan koiralle luvan edetä ja innokkaan avanssin seurauksena ilmaan nousee komea fasaanikana. Koira pysähtyy käskystä ja ammun linnun alas yhdellä laukauksella. Pyydän koiran sivulle ja annan noutokäskyn. Olen käsittämättömän onnellinen. ■

Koira koulutti minua omiin tarpeisiinsa sopivaksi nakkikoneeksi



KUVA KAI HILTUNEN

Elämä on juhlaa!